

[Finansministeren.]

På baggrund af denne forhistorie, som jeg altså har syntes det var nødvendigt at redegøre for, tror jeg ikke, det vil undre, at jeg må stille mig særdeles skeptisk, ja, jeg kan godt sige negativt til dette punkt i lovforslaget. De skattemæssige regler om ejerlejligheder, som vi enedes om i 1970, må ganske naturligt ses som en helhed. Det kan ikke være rigtigt, hvis vi nu skulle pille en enkelt regel ud af helheden og give netop ejerlejlighederne en bedre stilling.

Lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, drejer sig om personer, der har et skattemæssigt overskud på et enfamilieshus. Forslaget går her ud på, at de første 4.000 kr. af et sådant overskud ikke skal medregnes i den skattepligtige indkomst, og det skal også gælde for ejerlejligheder.

Jeg forstår forslagsstillernes hovedsigte med dette forslag på den måde, at det skal give en skattemæssig lettelse til enfamilieshusejere, der sidder i forholdsvis beskedne økonomiske kår og derfor ofte føler det som en vanskelighed, at overskud af huset skal beskattes. Forslagsstillerne peger her særlig på ældre enfamilieshusejere, der kun har beskedne indtægter ved siden af folkepensionen. Imidlertid siger forslagsstillerne, at praktiske hensyn gør det vanskeligt at begrænse den foreslåede ordning til disse ældre medborgere. Derfor forlader man uden videre det angivne hovedsigte, som der ellers kunne være noget rigtigt i. I stedet har man foreslået en almindelig skattefrihed for de første 4.000 kr. af ejendomsoverskuddet. Det skal altså gælde for alle, uanset deres indtægt og formueforhold. Det er afgjort en tankegang, det er man nok klar over, som jeg ikke uden videre kan gå ind for.

I den skriftlige fremsættelse er det anført, at forslaget skulle medvirke til at skabe en større nyopsparing i samfundet. Her mener jeg at forslagsstillerne gør sig alt for store forhåbninger. Her er vi inde på betragtninger, som vi kender fra tidligere. Den opsparing, som man håber forslaget vil afstedkomme, hvis det gennemføres, skulle jo navnlig bestå i, at enfamilieshusejerne betalte større afdrag på deres prioritetsgæld, end de ellers ville have gjort. I en del tilfælde vil det medføre, at renteudgifterne formindskes så meget, at der bliver overskud på huset, således at skatteyderen kan

få fordel af den ordning, man her foreslår.

Nu må det for det første huskes, at særdeles mange enfamilieshusejere har en så stor gæld i deres hus, at de skulle adrage overordentlig meget for at vende deres nuværende underskud til et overskud, og der er jo mange af dem, der sidder hårdt i det som parcelhusejere. Derfor må man sikkert regne med, at det for en mængde skatteydere slet ikke vil stå som nogen realistisk mulighed overhovedet at nå op på et skattefrit overskud inden for en meget lang årrække, og forslaget giver altså ikke disse skatteydere nogen tilskyndelse til at nedbringe gælden hurtigere, end de ellers ville. En virkelig tilskyndelse hertil kan ordningen kun give skatteydere, som i forvejen ligger i nærheden af det, som i forvejen måske har et overskud, der ligger under den foreslåede grænse på de 4.000 kr., eller som har et så lille underskud, at de har en nogenlunde nærliggende mulighed for at komme op på et overskud, hvis de altså kunne fremskynde deres afdragsbetalinger.

For det andet kan man ikke gå ud fra, at der sker en nyopsparing, fordi en skatteyder specielt nedbringer sin prioritetsgæld, så der bliver „overskud“ — det vil jeg gerne sætte i gåseøjne i dette tilfælde. I en del tilfælde vil der vel blot ske det, at man vil bruge midler, man havde i forvejen, til at betale af på gælden med, såfremt man, som forslaget tilsigter, gør dette overskud skattefrit. Det er ganske klart, at mange vil bære sig ad på den måde. Det kan jo være med penge, der står i banken eller er anbragt i obligationer eller aktier. Det betyder, at en skattepligtig rente- eller udbytteindtægt falder bort, og at man til gengæld får en besparelse i udgifterne til prioritetsrenter. Det er denne besparelse i renteudgifterne, der efter forslaget skal være skattefri i det omfang, besparelsen giver sig udslag netop i dette, at man kommer over på den anden side af strengen og får et ejendomsoverskud inden for de 4.000 kr.

Forslaget har altså den svaghed — husk på, det er et generelt forslag, det må vi ikke glemme i den forbindelse — at skattefordelen også tilfalder personer, der blot flytter midler fra én anbringelsesmåde til en anden uden at foretage en nettoopsparing. I andre tilfælde vil det vel gå sådan, at skatteydere, der vitterligt plejer at foretage en vis årlig